

Men Glyptoteket har jo kunnet håndtere den dér dobbeltordning. Og det er da muligt, at det er den, man skal have igennem, hvis museerne skal være afhængige af de indtægter.

Men det korte af det lange er, at jeg synes, at kulturministeren skulle gå tilbage til god, gammel socialdemokratisk politik og lade det her være for folket og også for det folk, der bare kommer spadserende forbi og ikke vil bruge en hel dag på museerne, og sige til De Radikale, at nu har de udstået deres karenstid, og nu må de gerne komme med igen; så kan det godt være, at CD ikke vil gøre det til en mærkesag, og så har vi et flertal.

Dorit Myltoft (RV):

Da partiets ordfører i denne sag, fru Elsebeth Gerner Nielsen, ikke kan være til stede, skal jeg fremføre følgende synspunkter:

Umiddelbart kan det lyde som en god idé at afskaffe entré på de statslige museer. Baggrunden for at gøre det skulle i givet fald være, at det ville øge antallet af besøgende. En rapport fra Amternes & Kommunernes Forskningsinstitut konkluderer imidlertid, at entréordningen ikke har afgørende betydning for besøgstallet. Med andre ord: Hvorfor ikke tillade entréopkrævning, som jo giver museerne bedre økonomiske muligheder for at forbedre og formidle deres samlinger?

Jeg er selvfølgelig enig i, at skolebørn og institutioner skal have gratis adgang, men det har de jo også, idet Kulturministeriets ordning indebærer, at børn, skoleklasser og studerende i grupper har en gratisordning, mens pensionister, unge og studerende får rabat.

På den baggrund ser Det Radikale Venstre ikke nogen grund til for nærværende at afskaffe entreen på de statslige museer.

Kim Behnke (FP):

Spørgsmålet om, hvorvidt museerne skal opkræve kontingent, havde jeg nær sagt, skal opkræve entré eller kontingent eller have andre ordninger, er i virkeligheden efter vores mening ikke noget, Folketinget skal blande sig i.

Men Folketinget har jo allerede blandet sig, for et flertal her i Folketinget har besluttet, at man skal tvangsopkræve penge hos den dansk befolkning og via kulturministerens kulturpaver sidde og uddele disse penge til de museer, der opfører sig særlig pænt, og som taler særlig pænt om ministeriet og om ministeriets embedsmænd. Den form for statsstyring af vores kultur har vi jo i Danmark.

Og det betyder, at man på finansloven hvert år afsætter ganske mange milliarder kroner og tvinger befolkningen til via skatterne at finansiere også vores museer.

Det synes vi er en meget dårlig måde at gøre det på. Museerne bør alle være selvstændige økonomiske enheder, som har deres eget budget; de aftaler selv, hvilke indtægter og hvordan de vil have dem, og de afgør selv, i hvilket omfang de vil opkræve entré, om de vil lave kontingent- eller abonnementsordninger for folk, der ønsker at komme der særlig mange gange. Det skal være noget, som de selv afgør, og ikke noget, Folketinget skal træffe beslutning om.

Mange vil så hævde, at konsekvensen af det vil være, at det vil blive helt urimelig dyrt at komme ind på de pågældende museer, hvis ikke der er disse enorme statsubsidier. Det mener vi at der rundt omkring i den stor verden er så mange eksempler der modbeviser, at vi også tror, at det kan lade sig gøre i Danmark.

På et af verdens største museer, Museum of Modern Technology i USA, betaler man ikke noget for at komme ind – der er fri adgang, der er fri entré – men rundt omkring på museer er der så nogle glasmontrer, hvor man, uanset hvilken valuta folk nu har på lommen, beder dem om at give donationer til museet. Og folk er så begejstrede for det, de ser, når de kommer en tur rundt på det store museum, at de er parat til at tømme lommen for udenlandsk valuta eller knitrende dollarsedler, eller hvad man nu har på sig, og det, man driver det museum for, er de indtægter, som folk giver helt frivilligt.

Det kan lade sig gøre at drive endog meget store museer på den måde, men det kræver selvfølgelig, at de danske museer, som vælger den fremgangsmåde, tilrettelægger deres udstillingsvirksomhed på en sådan måde, at folk synes, det er interessant at komme der.

Jeg ved fra min egen hjemby, Århus, at det jo indimellem lykkes for Aarhus Kunstmuseum at opsætte nogle udstillinger, som er så eftertragtede, at folk ligefrem står i kø, hvor man har læserbrevskampagner i avisen, hvor folk beklager sig over, at udstillingen ikke kan få lov til vare noget længere, og hvor folk hjertens gerne betaler entré for at komme ind og se det pågældende, fordi det er interessant. Men det er jo altså også ofte udstillinger, som set med kunstkritikeres og kunstanmelderes øjne er underlødige og popkunst, og hvad man nu ellers bruger af tillægsord til at beskrive det, som publikum gerne vil se.